בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', כ"ז באלול תשס"ו (20 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לקוראינו היקרים והנאמנים –

ברצוננו לסיים שנה עם דברים מתוקים, דברים שיהיו למזור על פצעינו הלאומיים, אך נוכל רק לומר מהעז ייצא מתוק. נראה כעת שהדרך להגיע למתיקות היא עדיין דרך מפותלת, וכרוכה במספר אתגרים שעם ישראל צריך להתגבר עליהם, וכן יתגבר. השלב הראשון בטיפול הרופא כדי שיוכל לרפא את החולה, הוא **אבחנה נכונה** של המחלה. איננו מתימרים להיות חולים, אבל לעם ישראל יש אחד שכושר האבחנה שלו נובע ממצבו האישי – **יהונתן פולארד**. בעיניי הוא מסמל את "**ברומטר**", מד-הלחץ לבדיקת אקלים, של העם הקדוש שלנו. [ואולי, לא בכדי, ראשי התיבות של שמו בלועזית, **JP**, הם גם ראשי התיבות של עם ישראל, **the Jewish People**.]

בעיצומה של המלחמה האחרונה, פולארד כתב מכתב למשפחות החיילים החטופים, וברצוננו להציג ממנו קטעים שלעניות דעתינו, משקפים את מצב העם היום:

= **... מלחמה להשבתו של שבוי** דורשת עמדה מוסרית. היא דורשת מחויבות לעם, למולדת ולאלוקים. היא דורשת אותה עמדה מוסרית שנראה לכאורה שמדינת ישראל איבדה כבר לפני שנים רבות. אינני יכול להצביע על הרגע המדויק שבו שכחה מדינת ישראל את שורשיה המוסריים ואת הערבות ההדדית. אך אני כן יודע שהריקבון המוסרי התגלה כבר לפני 21 שנים, ביום בו נזרקתי משגרירות ישראל בוושינגטון היישר לידיהם של שוטרי ה-FBI שחיכו לי בחוץ.

אותו כשלון מוסרי [זו ... היא] קללה שממשיכה לרבוץ עלינו עד עצם היום הזה. זהו הכישלון המוסרי שהוליד את הפקרתם של **זכריה באומל**, **צבי פלדמן**, **יהודה כץ**, **גיא חבר**, של **רון ארד** וכן להפקרתו של **מדחת יוסוף** כשהוא פצוע בשטח [בשכם בתחילת ה'אינטיפאדה הנוכחית]. זהו אותו כשלון מוסרי שהוביל להפקרתו והחרבתו של גוש קטיף ואך לפני ימים ספורים - להפקרתם של כל תושבי צפון המדינה. זהו הכישלון המוסרי שהביא לתרבות של מילים ריקות והבטחות שבורות. תרבות שממשלות ישראל הצליחו להציב לה רף חדש.

המסורת היהודית מלמדת אותנו שלמען הצלתה של נפש אחת, **האומה כולה חייבת להיות מוכנה לצאת למלחמה**. כך היה כשאברהם אבינו עזב הכל ויצא לקרב נגד ארבעת המלכים וצבאותיהם במטרה להשיג את שחרורו של אחיינו, לוט [ר' בראשית פרק י"ד]. כך היה כשהאומה כולה יצאה למלחמה על מנת להשיג את שחרורה של שפחה אחת שנלקחה בשבי. על אחת כמה וכמה כאשר מדובר כאן באחים ובנים שנפלו בשבי בשעה שפעלו בשליחות המדינה ולמען בטחונה. אולם, **כאשר אין עמדה מוסרית להשבתו של שבוי, אין רוח ואין נחישות** וכתוצאה מכך שום פעולה אפקטיבית אינה מתבצעת. הדבר יוצר וואקום שפוליטיקאים אוהבים למלא במלים ובהבטחות ריקות ... דיבורים יפים, ללא מעשים, שלעולם לא יביאו להשבתו של שום שבוי הביתה. **משפחות יקרות**, המילים הללו שאני כותב עלולות להיראות כפסימיות, אך למעשה זוהי המציאות הכואבת, בייחוד עבור אלה שעדיין נמצאים בבור השבי. אני חש שאסור לנו להימנע מלומר את הדברים בקול מכיוון שבלי להצביע על שורשי הבעיה פשוט אי אפשר להגיע לפתרון. קשה לי לומר זאת לכם. אך האמת היא ש**המכשול האמיתי** להבאתם של גלעד, אלדד ואהוד הביתה **איננו מכשול אופרטיבי או פרקטי**. בדיוק להיפך. המכשול האמיתי איננו קשור לבעיה ביכולתה של מדינת ישראל לגבש תוכנית פעולה ולהוציא אותה לפועל. למעשה, המכשול האמיתי היחידי לשחרורם של הבנים הוא הכשל המוסרי והיעדרה של הערבות ההדדית. **המכשולים האמיתיים** בדרך להשבתם הביתה של שבויינו כמו גם להשגתה של כל מטרה לאומית אחרת מעולם לא היו מכשולים מעשיים או פרקטיים. זאת מכיוון שבכל מהלך ההיסטוריה, כשעם ישראל באמת רצה משהו בכל מאודו ובכל נפשו – תמיד עלה הדבר בידינו. כאשר נכשלנו בהשגת יעדינו הלאומיים, הדבר כמעט תמיד נבע מסיבה אחת בלבד - כשל בעמדה הלאומית-מוסרית שלנו.

לא תמיד זה היה כך. [בע"ה, ההשלמה בדף של מחר]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל